

האלוף הגיע! הנוער הרב שהצטופף בנקודת הסיום חיכה בקוצר רוח, כשמדי פעם מכריז מישהו: "הנה הם!" אך ללא הועיל. לפתע גברה התנועה: כמה גייפים של המערכת

והמטרה הגיעו ביעף, סירנות טירטרו, שלמה אדיר קפץ ממכונית דוהרת והרים את הדגל. ליד הסיבוב הופיעה דמות בודדת כפופה על אופניה. "סגנסקי סגנסקי!" הריע הקהל.

שמחת הנצחון. איש אחר רעהו הגיעו המתחרים האחרים, אולם סגנסקי כבר נכנס לבית המלון, תלוי על צוארם של שני חברים, נשען עליהם. אמו של אחד המתחרים האחרים חיבקה אותו, נישקה אותו. אך סגנסקי לא התפאר. "זה לא היה כלום" אני יכול לנסוע עוד הפעם!"

אחרונה אחרונה — חכיבה מאד. הסכס כבר התחיל. לפתע מהומה ליד השער וקריאות התלהבות מצד הקהל. יעל הגיעה, אחרונה, תפסה את מקומה. היא סירבה לעלות במצמץ הדרך על מכונית איסוף שנסעה אחרי המתחרים, התעקשה להמשיך עד הסוף בכח רגליה.

כבוק. הוא נתקבל במחויבות כפיים סועי רות. הוא מסר את אופניו לאחד מחבריו, כשהוא נושם בכבדות, אך מחייך. הרופא, ד"ר היינץ קארו, בדק אורו, משך בכ" תפיו: הלב פועם כרגיל.

יעל הגיעה למקום במצב שונה לחלוטין. היא כמעט והתעלפה, כאשר הורדה על ידי מוטי ממושבי האופניים. הרופא הגיש לה עזרה. היא היתה חיוורת כסיד, אולם על שפתיה ריחף חיוך קל.

בינתיים ישבה העדת מירון-השרון על מרפסת המלון, האזינה לנאומו הסיום. יר זם המירוק, אורי אבנרי, נשא נאום קצר לא פחות מזה של בן-עמי, תאר את הי ספורט הפשוט והעממי של האופנוות, קיבל בברכה את הצעתו של ראש-עיריית נתניה לערוך מירון אופניים מנתניה לשכם, הציע לארגן בינתיים מירון אחר: מראש-הניקרה לשדה-בוקר.

יום נפלא

השבוע היו עדיין שני ספורטאים, ש' הוסיפו ליהנות מתוצאות-המירון: יעל ומוטי. הנהלת מלון רמת-אביב ארחה או תם למשך השבת. במשך כל היום נהנו הי שניים מן הפאר והמותרות, שחו בכריכה, שיחקו טניס, בילו בנעימים.

אולם גם השיעורים לא נשכחו. יעל היתה צריכה להכין את שיעורי יום המחרת, ולאחר הסעודה הושנה ישבה ללמוד את פרק מ של ספר ישעיהו, בה בשעה ש' מוטי ישב ולמד אלגברה. בשעה חמש הור גש התה, השניים האזינו למוסיקה, וב ערב פנו לחזור הביתה. היום הנפלא נסי תיים. יעל ומוטי חזרו לתל-אביב בסרמפ: לא היה להם כסף.

מירון-השרון היה לשיחה בפי הנוער משך כל השבוע. היה ברור לכל כי ספורט האופנוות נחלץ מחיתוליו, עתיד להפוך לאחד מסוגי הספורט המקובלים ביותר בארץ.

הנשיקה הקובעת: בשיא הסכס הדביקה תמר דפפורט, שהוזמנה כמלכת התחרות, את מדליית הזהב על חזהו של סגנסקי ואת נשיקתה על לחיו. לדרישת צלמי-הקולנוע נאלצה תמר לחזור על התרגיל הזה בשנית ובשלישית עד שהצלמים גמרו לצלם.

כי הוא יגיע ראשון, כן היה איתני בטוח כי הוא יגיע שני. גם הוא פרץ קדימה ב- תחילת-המירוק, תפס מקום בראש-המסלול. איתני היה נלהב לספורט-האופנוות. אמר הוא: "רק אופנו מסוגל להרגיש את הדרך באמת ובתמים. כאשר אתה מעפיל על גבעה, קצרה נשימתך ולבך הולם נג- רצות. אבל לאחר מכן בא המדרון — והעולם כולו נתון בידך."

בין אופני-המירוק המודרניים והמודרניים למחצה נראו גם אופניים מגושמים, מצויי- דים במעצורים עתיקי-יומין ובסלמי-מטען. המתחרים שרכבו עליהם לא קיוו לנצחון. בשבילם היה זה מסע נעים לאור השמש, לצדם של האופניים דהרו כמה אופנועים. השופטים אשר ישבו עליהם עקבו אחרי הי מירוק בשבע עיניים.

התערבות וכוח-רצון

בין המשתתפים היה עוד אחד אשר ידע מראש מה יהיה מקומו: יעל ויינגרטן היתה בטוחה כי היא תגיע אחרונה. אולם היא היתה מוכרחה להגיע: היא התערבה עם החבר שלה, מוטי, שהיא תגיע. הפרט הצפוי לה היה גדול: שני אותות-ההצטיינות, שקיבל מוטי על הצלחתו בשחייה. היא אימצה את שיריה ודהרה לאורך הדרך, אשר נראתה לה ארוכה עד מאד, כדי לזכות באותות-ההצטיינות — וכדי להפגין לעיני מוטי את כוח-הרצון שלה. היא עברה את 29 הקילומטרים של מסלול-המירוק תוך שעה אחת.

הקטע האחרון

כאשר הגיעו האופניים למרחק חצי ק"י לומטר ממלון רמת-אביב — נקודת הגמר של התחרות, הפעילו הגייפים והאופנועים של המשטרה את צופריהם בכל כוח. כי גנסקי העביר את אופניו למהלך גבוה יותר, חלף את הקטע האחרון של הדרך